

RETEN I AARHUS DOM

afsagt den 5. januar 2022

Sag [REDACTED]

A
(advokat [REDACTED])

mod

B
(advokat Thomas Birch)

Denne afgørelse er truffet af dommer [REDACTED].

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 23. februar 2021. Sagen drejer sig om, hvorvidt sagsøgte på baggrund af reglerne i produktansvarsloven er erstatningsansvarlig overfor sagsøger for en række overspændingsskader, som sagsøger, som forsikrings-selskab for de skadelidte, har betalt erstatning for.

Sagsøgeren, A har fremsat følgende påstand: B
skal til A betale 71.039,28 kr.

Sagsøgte, B har fremsat påstand om frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Sagen har været behandlet på skriftligt grundlag.

Parternes synspunkter

A har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

På baggrund af sagsøgte processkrifter og manglende besvarelse af opfordring (1) kan følgende lægges til grund,

- at elektriciteten til el-forsyningsnettet produceres af en lang række inden- og udenlandske anlægsejere,
- at sagsøgte står for at transportere/distribuere elektricitet fra transmissionsnettet til forbrugeren og får betaling for dette,
- det at det på intet tidspunkt er muligt at konstatere, fra hvilken producent en given forbruger via sagsøgte modtager sin elektricitet,
- at der er enighed om, at skaden på sagsøgers forsikringstagers ejendom skete som følge af overspænding, dvs. mere 253 V, jf. bilag 5, hvilket var en følge af, at et af sagsøgte forsyningskabler var blevet overgravet eller oversavet.

Det gøres på denne baggrund gældende, at sagsøgte er erstatningsansvarlig overfor sagsøger på baggrund af reglerne i produktansvarsloven, jf. § 6, stk. 1. Der henvises til følgende omstændigheder:

1. Det fremgår af produktansvarslovens § 3, at elektricitet er et produkt i lovens forstand.
2. Af produktansvarslovens § 5, 1. pkt. fremgår det, at "et produkt lider af en defekt, når det ikke frembyder den sikkerhed, som med rette kan forventes", jf. sagsøgers materialesamling s. 13. Det fremgår af lovforslaget til produktansvarsloven (LFF 1988-10-12 nr. 54), bemærkningerne til § 3, stk. 1, jf. sagsøgers materialesamling s. 16, at elektricitet anses for defekt i lovens forstand, hvis det for eksempel sendes ud i forsyningsnettet med alt for høj spænding.

Da det er ubestridt, at skaden på sagsøgers forsikringstagers ejendom skyldes, at den elektricitet, der udgik fra sagsøgte forsyningsnet, havde for høj spænding, gøres det gældende, at skaderne skyldes, at det af sagsøgte leverede produkt (elektricitet) var defekt.

Det er irrelevant for sagsøgte erstatningsansvar i henhold til produktansvarsloven, om det var sagsøgte, der var årsag til, at defekten opstod.

3. Det fremgår af produktansvarslovens § 4, stk. 4, jf. sagsøgers materialesamling s. 13, at "kan skadelidte ved et produkt, der er produceret i EF, ikke konstatere, hvem der har produceret dette, eller kan skadelidte ved et produkt, der er produceret uden for EF, ikke konstatere, hvem der har indført dette i EF, *anses enhver mellemhandler af produktet som producent*" (min kursivering).

Det kan som anført ovenfor lægges til grund, at det ikke kan konstateres, hvem der producerede den elektricitet, som blev sendt via sagsøgte forsyningsnet ud til sagsøgers forsikringstager med for høj spænding. Enhver mellemhandler af den pågældende elektricitet skal derfor anses som producent.

Sagsøgte har bestridt, at sagsøgte kan anses som mellemhandler (og dermed som producent) af elektriciteten, fordi "Sagsøgte har alene optådt som distributør eller transportør af den strøm, som sagsøgers kunde havde indgået aftale med en el-leverandør om."

Det er heroverfor sagsøgers anbringende, at netop fordi sagsøgte distribuerede eller transportererede elektriciteten til sagsøgers forsikringstager, er sagsøgte at anse som mellemhandler og dermed som producent. Der henvises til følgende omstændigheder:

- Mellemhandler skal i § 4, stk. 4's forstand forstås som "enhver leverandør" (engelsk "each supplier").

Produktansvarsloven udspringer af EU direktiv 85/374, hvoraf det af artikel 3, stk. 3, jf. sagsøgers materialesamling s. 4, som § 4, stk. 4 skal svare til, fremgår, at det er "enhver leverandør" (engelsk "each supplier"), der er ansvarlig, hvis den oprindelige producent ikke kan identificeres.

I præambelen til direktivet, jf. sagsøgers materialesamling s. 2, er det videre præciseret, at "beskyttelsen af forbrugerne gør det nødvendigt at enhver, der har andel i produktionsprocessen, skal kunne gøres ansvarlig, for så vidt som et færdigt produkt eller et delprodukt af et sådant eller et leveret materiale lider af en defekt; af samme grund omfatter ansvaret importører af produkter fremstillet uden for Fællesskabet samt enhver, der præsenterer sig som producent i eget navn eller med sit eget mærke eller kendetegn, samt enhver, der leverer et produkt, hvis producent ikke kan identificeres;" (min understregning)

- Direktiv 85/374 er et totalharmoniseringsdirektiv – jf. afgørelsen fra EF-Domstolen i sag C-402/03 (Skov æg-sagen), jf. sagsøgers materialesamling s. 7-11 – hvorfor "mellemhandler" skal fortolkes i overens-

stemmelse med direktivet, dvs. som "enhver leverandør" og "enhver, der leverer et produkt".

Det bestrides, at leverandør/supplier skal fortolkes så indskrænkende, som sagsøgte lægger op til. Hensynet bag bestemmelsen i artikel 3, stk. 3 og dermed § 4, stk. 4 er, at forbrugeren altid skal kunne gå mod den, som forbrugeren har modtaget produktet fra, hvis ikke producenten lader sig identificere, jf. præambelen til direktivet. Hvorvidt vedkommende leverandør/supplier "sælger eller overdrager rettigheder til produktet", jf. sagsøgtes påstandsdokument, er i den sammenhæng irrelevant.

4. Det bestrides, at sagsøgte har godtgjort, at elektriciteten ikke var med overspænding og dermed defekt, da elektriciteten forlod sagsøgtes distributionsnet og dermed blev bragt i omsætning, jf. produktansvarslovens § 7, stk. 2.

5. Det gøres gældende, at sagsøgers erstatningskrav kan opgøres til 71.039,28 kr., jf. bilag 8.

Der er ved de pågældende reparationer ikke sket nogen værdistigning af det beskadigede, hvorfor der ikke skal ske yderligere afskrivning.

..."

B har i sit påstandsdokument anført følgende:

"...

Det påhviler sagsøger at godtgøre, at sagsøgte er ansvarlig for de skader, som der er rejst krav om erstatning i anledning af, i medfør af produktansvarsloven.

Sagsøger har ikke løftet den bevisbyrde, der påhviler sagsøger i nævnte henseende.

Det er således ikke godtgjort af sagsøger, at det skadevoldende produkt i form af enten strøm eller distributionsnet, herunder det overgravede eller oversavede kabel, var defekt på det tidspunkt, da det blev bragt i omsætning. Det gøres i den forbindelse gældende, at der ved omsætningstidspunktet forstås det tidspunkt, da strømmen forlod producenten og sendtes i transport i forsyningsnettet, og da distributionsnettet blev etableret. På ingen af disse tidspunkter forelå der en for denne sag relevant defekt.

Endvidere er det ikke godtgjort af sagsøger, at sagsøgte er producent eller mellemhandler i forhold til sagsøgers kunder i produktansvarslovens forstand.

Sagsøgte har alene optrådt som distributør eller transportør af den strøm, som sagsøgers kunde havde indgået aftale med en el-leverandør om. Sagsøgte er derfor ikke at anse som leverandør af strøm til sagsøgers kunder og hverken kan eller skal sidestilles med en mellemhandler eller en producent.

Det er heller ikke i relation til distributionsnettet, herunder det overgravede eller oversavede kabel, godtgjort af sagsøger, at der i forhold til sagsøgers kunder er tale om, at sagsøgte er at anse som producent eller mellemhandler.

Hverken direktiv 85/374/EEC eller forarbejderne til produktansvarsloven efterlader nogen tvivl om mellemhandlerbegrebet, herunder at en leverandør naturligvis ikke omfatter en transportør af et givent produkt.

Det gøres gældende, at direktivet hviler på den grundlæggende forudsætning, at en producent eller mellemhandler (i direktivet betegnet som "leverandør") skal have bragt et defekt produkt i omsætning, hvorved forstås at have solgt eller overdraget rettigheder til produktet. Der er således ikke ansvar efter direktivet, hvis det bevises, at producenten/mellemhandleren ikke har bragt produktet i omsætning, jf. direktivets artikel 7, litra a).

En transportør af et produkt bringer det ikke omsætning, blot fordi transportøren påtager sig at fragte produktet fra producenten til forbrugeren. Transportøren hverken tjener på eller virker ved at omsætte (sælge eller overdrage rettigheder til) produktet, men på at fragte produktet.

Dertil kommer, at en leverandør for en naturlig sproglig forståelse ikke omfatter en transportør. Ved leverandør af et produkt forstås en person eller virksomhed, som sælger eller overdrager rettigheder til produktet. Ved transportør må imidlertid forstås en person eller virksomhed, som bringer et produkt fra ét sted til et andet, uden at transportøren derved sælger produktet.

Det gør derfor ingen forskel, at begrebet leverandør ikke har fundet vej til produktansvarsloven, som til præcisering har anvendt betegnelsen

melleghandler for begrebet leverandør og helt i overensstemmelse med direktivet har som forudsætning for begrebsanvendelsen, at

"[E]nhver form for omsætning omfattes som udgangspunkt af begrebet melleghandler. Et produkt er ikke kun bragt i omsætning, når der foreligger videresalg, men også når der foreligger leasing og udlejning. Der er ingen betingelse for, at produktet er bragt i omsætning, at overdragelsen er sket mod vederlag. Den, der alene har foretaget transport af produktet eller f.eks. som handelsagent formidlet handlen, er derimod ikke melleghandler og ifalder derfor ikke melleghandleransvar", jf. bemærkningerne til produktansvarslovens § 4, stk. 3, i Forslag til Lov om produktansvar (LFF 1988 54).

Tilsvarende fremgår det af litteraturen, at en transportør ikke er omfattet af produktansvarsloven. I Produktansvar, 2004, af Jens Rostock-Jensen og Allan Kvist-Kristensen er således om melleghandlerbegrebet anført følgende på side 126:

"En handelsagent, der alene formidler en aftale, er ikke melleghandler i lovens forstand. Agenten skaffer ordre til sin opdragsgiver, med hvem kunden handler. En forhandler vil derimod være mellemhandler, idet han køber og videresælger i eget navn. En kommissionær vil almindeligvis være melleghandler, idet han i forhold til kunden fremstår som sælger. En transportør er ikke melleghandler. I hvert tilfælde der være tale om en konkret vurdering. Det afgørende er, at den pågældende erhvervsmæssigt omsætter produktet".

Som anført omsætter en transportør ikke produktet, men bringer alene produktet fra ét sted til et andet for de parter, der henholdsvis afsætter og aftager produktet.

Heller ikke i øvrigt er det godtgjort af sagsøger, at der er noget at bebrejde sagsøgte i erstatningsretlig relevant forstand som følge af skaderne, i anledning af hvilke sagsøger har rejst krav om erstatning overfor sagsøgte.

På det foreliggende grundlag har sagsøger endvidere ikke godtgjort, at der er årsagssammenhæng mellem de skader, der er rejst krav om erstatning i anledning af, og den påståede defekt.

Et eventuelt berettiget erstatningskrav skal i øvrigt nedsættes efter retens skøn, da sagsøger har forsømt at foretage afskrivning på forsikringsdækkede krav til dagsværdi i henhold til en konkret vurdering, og da der ikke i forhold til alle erstatningsposter er foretaget afskrivning til

dagsværdi. Hvor afskrivning til dagsværdi har fundet sted, er det sket i henhold til gældende forsikringsvilkår og tabellariske afskrivningstabeller, der ikke nødvendigvis afspejler hver enkelt beskadiget effekts dagsværdi på skadetidspunktet.

...”

Retten begrundelse og resultat

Ud fra oplysningerne om **B** rolle i elforsyningssystemet finder retten ikke, at **B** kan karakteriseres som mellemhandler.

B må i produktansvarslovens forstand anses som transportør af den elektricitet, som aftagerne aftager fra deres el-leverandør.

Allerede fordi **B** ikke kan defineres som hverken producent eller mellemhandler i produktansvarslovens forstand, frifindes sagsøgte derfor som nedenfor bestemt.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 10.000 kr. **B** er ikke momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

B frifindes.

A skal til **B** betale sagsomkostninger med 10.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.